

Sis poemes

Joan Maluquer

ÉS POTSER ODI QUE SENTO PER TU?

És potser odi que sento per tu?
O just l'angoixa de perdre't a mans
d'un altre? Poques paraules pot dur,
atemorit, aquest cor els instants
que precedeixen l'estrena. La farsa,
en revelar-se en la seva mentida,
descobrirà que sols sóc el comparsa
sense papers que li vinguin a mida
dintre l'elenc. I aquesta platea
és buida encara i els focus d'ahir
no il·luminen l'escena que crea
un altre autor. No arriba a la fi,
però, en caure el teló, aquesta obra
que interpretem: ¿altre cop serem dos
a assajar moviments —en la pobra
tramoia nostra— i escenes millors?

AQUESTA LLUM TAN ESCASSA

Aquesta llum tan escassa, que amaga
per carrerons i racons indiscrets
llavis que es troben de nou en l'obaga
encobridora del vi, sap secrets
no revelats a ningú. ¿Has entès
el rapte màgic que exhala la tarda?
Ja se'ns enduu, enllaçats, sense pes,
un raig de llum que ha perdut la basarda
de dibuixar-se en nosaltres. M'agrada
com insisteix, incansable, el desig
que sempre torna en la llum matisada
que, en reflectir-se, es projecta en esquitx.

EL TREN DEL VESPRE

Fa més d'un any que no veig com arriba
el tren del vespre i es para a l'andana.
L'estació, com abans, no demana
sinó el trepig apressat, la missiva
dels vagons llargs en la veu massa altiva.
El far frontal de la màquina es vana
de dur la llum a la via anciana
—sense guanyar-hi, però, perspectiva.
Ja s'ha fet fosc. El silenci perdura
en la remor de les passes urgents,
que ara a l'andana ja irrompen de nou.
Entre la pressa apareix la figura
familiar als sentits, que fa lents
els breus segons en què passa i es mou.

LA FONT DE LA MAGNÈSIA

La Font de la Magnèsia
reposa en dolç oblit.
Algú, en arribar-hi, s'atura: ha sentit
com l'aire es contagia de cop tot ell d'amnèsia.
Després de passar el pont
de sobte el món transmuda.
I ara la veu calla, talment com si fos muda,
quan l'aigua que duu el riu no brolla de la font.
I dins la fortalesa
d'escalas i baranes
governa el món sensible. Les passes, si foranes,
no diuen pas la música que altres han apresat.
S'infiltra ara en l'imperi
de la tranquil·litat
la veu que no assaja, que dicta el seu dictat:
l'amor que tot lliscant esquitxa de misteri.

BÀRBARA DEA

A frec de mite
aixeca el braç
i trenca l'aire, l'imita.
Es fa insensible, fugaç,
i venç —em venç—
amb el coratge tot tens.
Bàrbara dea,
que cull llorers
en l'herba curta, recrea
el gest sobtat dels primers.
Si es fa enrere,
és per guanyar en la carrera.
Treu, no perdona
ni vol contesta
i, talment destra en la fona,
sap sempre el joc que conquesta.
No té mirall,
sols trencadissa i cristall.
La llum s'abat
i cau la xarxa
quan llença el sec, tràgic mat.
El sol d'estiu ja no marxa
dels cabells nets
quan trena, àgil, els sets.

DESIG

Desig que em nega el vas
de tu, que l'omple ara
amb vi de vinya avara,
en feixes lluny del mas.
Desig que, ple el cabàs
que duu el raïm encara,
em creix sense altra tara
que el veremell tenaç.
Desig impacient,
llaurat pel cop de vent
que els solcs desfà, madura
a poc a poc. Encès
pel sol, ja ve el pagès
i lleva al cep malura.